

[Thoft]

terlyst – og det gør jeg så nu over for hr. Stavvad for fjerde gang – svar på spørgsmålet, hvor længe socialdemokratiet er bundet af denne reform. Hvem forventer socialdemokratiet skal lukke hullet på de 2½ mia kr., der er i statskassen efter reformen, hvis det ikke skal ske sammen med SF? Men hvis socialdemokratiet er bundet dette årti ud eller måske endnu længere af denne skattereform, vil det lægge meget store hindringer i vejen for et kommende arbejderflertal.

Jeg vil også gerne spørge skatteministeren, hvad der vil ske, når nu arbejdsindkomster beskattes med 68 pct., mens arbejdsfrie indkomster beskattes lavere, nemlig med 56 pct. Vil der ikke ske det, at vi vil opleve en voldsom eksplosion i de arbejdsfrie indkomster, sådan at man får sin arbejdsindkomst flyttet over til en arbejdsfri indkomst for at nå den lavere beskatning? Jeg ser, ministeren ryster på hovedet, og skal prøve at give ham et eksempel, så at også den ministerielle fantasi kan forstå, hvad det er, jeg mener.

Vi forestiller os en virksomhed, som låner penge af de ansatte, og som forrenter dem med en overrente. Det er én måde at flytte fra løn til arbejdsfri indkomst på. Eller vi forestiller os mindre virksomheder, som udsteder såkaldte personaleaktier – det foregår også med skattelettelser – til de højest lønende – det sker også i øjeblikket – f.eks B-aktier, som er forrentet særlig højt, og som giver et særlig stort udbytte, i stedet for at disse mennesker får almindelig løn. Det er to oplagte måder at omgå systemet på. Er det ikke korrekt, at de, som nu får indtægter fra deres skibsleasingarrangementer, de indtægter, som modsvarer store fradrag i slutningen af 1970erne og begyndelsen af 1980erne, nu kun skal have dem beskattet som arbejdsfrie indkomster med 56 pct.? Hvad har været formålet med denne særlige hånds-rækning til skatteål og andet godtfolk, som har brugt skattelovene? Er der nogen som helst saglig grund til at række netop denne gruppe en hjælpende hånd her i skattereftimen?

Skatteministeren fremhævede, at de snu, altså dem, der udnyttede skattereglerne, og dem, som jeg har kaldt tåberne eller idealisterne – for sådan nogle er der da heldigvis også – nu bliver ligestillet, altså, at de, der udnytter, og de, der ikke udnytter, ligestilles. Det er sandt – det har ministeren ret i – men ministeren har ikke ret i, at rige og fattige

også ligestilles, for en ligestilling mellem rig og fattig betyder en forskelsbehandling, det betyder, at rig og fattig ikke skal betale samme procent. Det er jo det, der sker. Rig og fattig bliver ligestillet, men når indkomsterne er ulige, bør skatteprocenten også være ulige, hvis der skal skabes lighed. Jeg ved ikke, om ministeren forstår det lidt filosofiske, men når man behandler rig og fattig med samme skatteprocent, så behandler man dem ulige.

For at hr. Stavvad nu ikke skal glemme mit spørgsmål, vil jeg lige erindre hr. Stavvad om, at jeg ikke synes, vi kan afslutte debatten uden at få at vide, hvor bundet socialdemokratiet er af den reformaftale, som nu er indgået. Rækker den 1980erne ud, rækker den også 1990erne ud, eller skal vi på den anden side af årtusindskiftet, før socialdemokraterne kan gå i gang med at lave den virkelige skattereform, som der var behov for?

(Kort bemærkning).

Stavad (S):

Det er en lidt særpræget form for debat, hr. Thoft fører. Først stiller han en lang række spørgsmål, og når man så tillader sig at svare på spørgsmålene og korrigerer urigtigheder og forsøger at give en saglig belysning af, hvordan tingene rent faktisk hænger sammen, så står man pludselig i ministerens sted. Jeg ved ikke rigtig, hvordan hr. Thoft får det til at hænge sammen.

Hr. Thoft siger også, at socialdemokratiet rækker regeringen hånden, og spørger, hvor længe et forlig varer.

Jeg tror egentlig, det er noget indtil nu fundamentalt forskelligt hos SF og socialdemokratiet, der gør, at hr. Thoft er nødt til at stille de to spørgsmål. Socialdemokratiet har for det første ikke rakt regeringen hånden; socialdemokratiet er gået ind i forhandlinger for at opnå at få flest mulige socialdemokratiske skattetanker ind i denne reform, fordi vi er et parti, der ønsker indflydelse. Vi har indgået mange forlig i vores historie, derfor ved socialdemokratiet også, hvor lang tid et forlig binder. Jeg forstår godt, at hr. Thoft ikke har fornemmelse af det. Hvis SF havde haft de samme erfaringer, ville hr. Thoft vide, at det er noget, der ikke kan sættes et nøjagtigt åremål på – det afhænger af mange ting – og at det er noget, partier, som har en